

ни ги виждаше, ни ги усъщаше. Често нейния погледъ падаше и върху мене, но тъй равнодушенъ, безучастенъ, както никога. Ние съ тета бѣхме добри приятели. И двамата знаехме, колко се обичахме. А сега? — Тя като че не ме и познава. Не можеше пъкъ да ми бжде и сърдита. Какво се бѣ случило съ нея? Защо не приказва, а само тежко диша? Каква хубава, колко весела бѣше вчера. А сега? Никога не бѣхъ помислялъ, че може тъй да се промѣни.

Късна вечеръ настана. Скръдна вратата. Влѣзе даскалъ Димитъръ. Устреми соколови очи въ нея. Пристѣпи къмъ леглото ѝ. На лицето му имаше изненада. Отъ очитѣ му прозираше скръбъ. Отдавна не бѣше го виждала тета. Тя усети неговото присѣствие. Обистри се съзнанието ѝ. Съ широко разтворени взори го посрещна. Въ тѣхъ нечакано грѣйна усмивка и щастие. Изъ дълбинитѣ на една огнена рѣка сякашъ се тя подемаше и бавно възнасяше къмъ него. Забравила тежки страдания, отрони сладка дума:

— Димитре!

Мама и баба излѣзоха за малко вѣнъ.

Той протегна ржка, прихвана нейната и приседна до леглото ѝ. Очитѣ му се слѣха съ нейнитѣ и дълго време не се отдѣляха. Тя се кѣпѣше въ неговия погледъ като моренъ пѣтникъ презъ лѣтни марани въ бистъръ прохладенъ виръ. И четѣше въ душата му за дни блажени, за друженъ полетъ надъ нацвѣтѣли безкрайни изгледи, надъ дивни балкански осои, далече отъ страшни турци, отъ черна робия, далече отъ смъртни скокове.

— Ти си много болна, Маро! — поде той.

— Не! Азъ нищо сега не усъщамъ, щомъ си при мене. Азъ виждамъ и усъщамъ само тебе. Край тебе всѣкога ще съмъ здрава и щастлива, о здраве мое, радостъ моя!

— Мило момиче! — отвърна той и подпрѣ съ рѣце глава, заби погледъ уземи, замисли се. Като го гледахъ, стори ми се, че нѣкаква тъмна мъгла падна надъ него. Лицето му се помрачи, скръбъ го налегна. Неяснитѣ бждни дни, какво криеха за него, за нея? Може би, това го сму-